У кинутому будинкові хтось ткав тонко павутинне зойків.
Там десь під землею у вогкій пітьмі льоху, під вагою семиповерхового будинку невимовно боліла чиясь душа.
Там у темному важкому повітрі зотлівало чиєсь серце і навіки одцвітала чиясь Радість.
Що ж то за сила спориднила мою душу з невідомою душею?..
…Я дізнався чиє страждання кривавилось у тих зойках – конала маленька схудла больонка…
Вона тягла тоненьку нескінченну ноту повну невимовної розпуки.
А коло неї плазували сліпі цуценята, шукаючи материнського лона.
Та мати не могла нагодувати дітей, вона була достоту виснажена голодом…
Вона конала тілом і зотлівала душею на огнях материнського горя…
…Зрозумів я, що спориднило мою душу з темною душею пса…